

Aký je vzťah chirálnej fyziky a kvantovej mechaniky?

Chirálna fyzika a kvantová mechanika sa vzájomne vôbec nevylučujú. Pre hrubý popis vonkajších javov je kvantová mechanika aj v chirálnej fyzike plne funkčná a modelovo postačujúca pre popis bežných stavov, ktoré sú charakteristické silnou väzbou chirálnych zložiek. Prakticky to znamená, že tieto zložky sa obvykle prejavujú ako jeden celok. Pre detailné riešenia na úrovni chirálnych elementov a subatomárne zložky hmoty by však musela prejsť skôr do formy kvantovej dynamiky a riešiť tam stavy na úrovni izolovaných tokov energie a elementárnych vortexov. Chirálna fyzika totiž na bežne sledovaných prejavoch hmoty a energie vôbec nič nemení, iba dopĺňa a objasňuje anomálne stavy, ktoré sú spojené s deformáciou a oddelením chirálnej väzby, kde terajšia fyzika iba tápe, pretože nevie bez známok nevedeckého prístupu objasniť vznik nadbytočnej energie a virtuálnych častíc. Zároveň dostávame možnosť pochopiť jedinečnú previazanosť všetkých foriem energie a hmoty.

Ak sú v chirálnej teórii určité nezrovnalosti, ktoré nie je možné brať celkom bez výhrad, potom to azda svedčí o tom, že táto teória je nedokonalá alebo celkom mylná?

Súčasná fyzika je tiež postavená na množstve oficiálne priznaných domnienok, nedokonalých a násilne otesaných teórií, neoverených téz a pritom ju stavali celé generácie vedcov a profesionálov s celoživotným nasadením, všemožným prístrojovým vybavením a plnou podporou širokej verejnosti. Je preto neseriózne, ihneď odpisovať autora nejakej diametrálne odlišnej teórie pre drobné nekonzistencie (ktoré môžu byť aj prejavom nepochopenia celej hĺbky problému hodnotiteľmi), nakoľko k postaveniu základných postulátov mal autor neporovnateľne horšie podmienky, len individuálne sily a menej šancí podrobiť svoju prácu konštruktívnej kontrole a kritike. Preto ak sa v uvedenej teórii nachádza racionálne jadro, bolo by seriózne brať túto teóriu aspoň ako základ pre hľadanie a ďalší rozvoj v novej oblasti.

Nie je v tej chiralite príliš veľa mystiky, ezoteriky a nie je to len oprášená verzia nejakej orientálnej teórie (jin a jang a pod.) ?

Nie, teória vznikla z predpokladu, že ak platí chiralita v chémii a biológii a bola plne preukázaná a ocenená niekoľkými Nobelovými cenami (napr. za chémiu v rokoch 1901 a 2001), musí existovať jej prapríčina na úrovni samotnej stavby hmoty a okolitého vesmíru. Tento predpoklad smeroval k vývoju teórie chirálnej fyziky a napodiv veľmi logicky usporiadal niektoré doposiaľ sporné body a väzby a došiel k logickému prepojeniu stavov hmoty a energie takmer na všetkých jej úrovniach.

Je pravda že táto teória je schopná popísať všetky úrovne interakcií od vnútroatomárnej väzby až po gravitáciu?

Je silné povedať, že “ je schopná to popísať“, ale sa o to pomerne úspešne pokúša a nachádza tu náznak možnej cesty. Aj keď tých ciest k riešeniu ponúka hneď viac, už aj to je nemalý úspech. Klasická fyzika sa na tejto ceste nielen omnoho viac potkýňa, ale dokonca aj vážne naráža na nejeden neriešiteľný problém (napr. spomínaná gravitácia).

V tejto teórii je rozdvojené dokonca aj teplo a chlad na dve rozdielne formy energií. To vôbec nekorešponduje s kinetickou teóriou ktorá predpokladá, že teplota telesa je daná strednou kinetickou energiou pripadajúcou na jednu časticu tohto telesa. Táto energia nemôže mať logicky záporné hodnoty. Ako to vysvetlíte?

Prax ukazuje, že za určitých stavov môže energetická bilancia teploty prebehnúť do záporných hodnôt, aj keď je snaha o jej okamžité eliminovanie neviditeľnými silami prírody. Tieto stavy sú známe nielen z chladiarenskej praxe a z prevádzky mikrovlnných zariadení, ale aj samotná príroda nám ponúka energetické prejavy, ktoré sú lepšie popísateľné dvojsmerným

tokom energie, ako kinetickou teóriou (polárny chlad a tropické teplo, teplý a studený guľový blesk, tornáda, cyklóny a pod.) Prax naviac ukazuje, že to isté teleso môže mať za rovnakej merateľnej teploty úplne rozdielny stav entalpie, teda ho možno z tejto teploty ochladiť, alebo zohriať rádovo rozdielnym množstvom energie.

Preto chirálna fyzika naproti klasickej predpokladá, že teplota je stav hustoty dvoch protichodných druhov elementárnej energie v samotnom telese, resp. v jeho medzimolekulárnom priestore. Praktické pozorovania svedčia o tom, že až interakcia týchto troch prvkov (chirálna zložka A, B a hmota) určuje merateľnú hodnotu teploty. Túto energiu hmota uzatvára do svojej štruktúry a skokom uvoľňuje pri rôznych fázových premenách.

Zeptám se jinak - v čem se vaše teorie liší od QM a OTR, nebo kde přesně je překračujete? Tím rozdílem nemyslím rozdíl v použitých slovech, tím myslím rozdíl v předpovídaných efektech.

QM platí všeobecně. Aj v teórii éteru (inak nazvaná podstata chirálnej teórie) aj kdekoľvek inde. Nevidím dôvod prečo by sme štatistické metódy museli aplikovať výhradne na korpuskulárnu teóriu, ktorá je aj tak poistená dualitou. Chiralita je to isté, ale z opačnej strany. Už to opakujem stý krát. Je tu klasika: hmota tvorí energiu a staronový pohľad, doplnený o vysvetlenie extrémnych stavov chiralitou a predpokladajúci, že energia tvorí hmotu, ktorá je jej kondenzátom.

Ani Einstein nebol presvedčený o tom, že to s tým vylúčením éteru bolo správne. On ho nepotreboval iba pre jednu úzko ohraničenú oblasť: TR. Inak ho napríklad optici preklínali...

Teda čo táto teória vlastne predpovedá? Pokiaľ nič, potom to nie je žiadna teória, iba filozofický blábol. Naviac tam nie je žiadna matematická formulácia, ktorá by pomohla niečo konkrétne odvodiť. Ako to potom možno považovať za vedu?

V prvom rade tu ešte neide o žiadnu vedu, ale náčrt možného riešenia prístupu k budovaniu novej, tzv. chirálnej fyziky. A predpovede tu sú. Je ich neúrekom.

Veľmi zhruba povedané, teória kondenzácie hmoty z nekonečnej chirálnej energie predpovedá, že náš lokálny vesmír je konečný a uzavretý, pretože len tak sa naplnia predpoklady pre to, aby sa hmota vplyvom elementárnych vortexov uzavrela do akejsi gyroskopickej väzby, ktorá určuje relatívnu pevnosť elementárnych častíc hmoty.

Predpovedá, že proces kondenzácie bol studený a terajšia zostatková teplota vesmíru je vyjadrením pomeru celkovej energie lokálneho vesmíru po jeho uzavretí, ku kondenzovanej hmote a určuje relatívnu tvrdosť a energetickú hustotu medzigalaktickej výplne zloženej z chirálnych elementov, za normálnych okolností označovaných za vákuum.

Ďalej predpovedá, že medzigalaktická výplň má svoj relatívny tlak, ktorý nie je možné merať zariadeniami vytvorenými z kondenzátov energie (teda z hmoty z ktorej sú všetky bežné prístroje) a nepriamo na to poukazujú len pozorované stavy fázových premien He pod krivkou „lambda“.

Ďalšie predpovede možno stručne zhrnúť:

- Relatívny tlak vesmíru je podmienkou jeho stability a súdržnosti a jeho hypotetické zvyšovanie má za následok tvorbu ďalšieho kondenzátu a teda vyššieho podielu hmoty voči celkovej energii, pričom celkový relatívny tlak zostane nemenný.
- Tvrdosť medzigalaktickej výplne sa prejavuje iba pri rýchlostiach a zrýchleniach blízkych rýchlosti svetla a pre bežnú hmotu v normálnych intenciách je supratekutým prostredím, nekladúcim hmote merateľný odpor, s výnimkou zrýchlenia pohybu.
- Šírenie elektromagnetických vln je možné iba vďaka spomínanej tvrdosti medzigalaktickej výplne (vákuu, alebo modifikovaného éteru), pretože na nosnú vlnu, ktorej parametre sú určené veľkosťou elementárnych chirál je možné namodulovať zložky a harmonické

frekvencie takmer celého spektra elektromagnetického vlnenia. Podmienkou je, aby emisia modulovaného vlnenia dokázala využiť „mechanické“ vlastnosti tohto pozadia, teda modulačný zdroj musí kmitať nad hranicou reálnej supratekutosti galaktickej výplne.

-Hustota galaktickej výplne, (inak „aktívneho vákua, chirálneho vákua, éteru“) v blízkosti veľkých telies je ovplyvňovaná hustotou ich vnútornej energie, štruktúrou a stavbou hmoty. Dôsledkom toho sú energetické sféry rôznej hustoty aj okolo hmotných telies, ktoré sú prerušované pásmami vyrovnávania energetickej bilancie, eliminované štiepením chirálnej väzby. Praktickým prejavom sú vrstvy atmosféry, alebo energetických sfér okolo planét a hviezd. Tieto sféry majú cibuľovitú štruktúru a pomerne ostré ohraničenie s merateľným stavom diametrálne iného pásma hustoty energie (viď ref. č. 5).

- To čo označujeme ako fotón je s najvyššou pravdepodobnosťou iba kondenzát na čele dráhového solitonu, ktorý je výslednicou sférického vlnenia postupujúceho od zdroja impulzu v svetlonosnom prostredí chirálneho vákua.

- To čo označujeme ako elektrón je iba umelo vytvorený univerzálny nositeľ záporného náboja, čo nezodpovedá pozorovaným a nameraným skutočnostiam. Tento pojem je nutné predefinovať a postaviť do reálnych hraníc pôsobenia chirálnej zložky B, ktorá zodpovedá za javy magnetického toku a toku chladu (elektromagnetické javy, Peltierov jav, adiabatická demagnetizácia paramagnetických solí, expanzné vyparovanie, fókusácia vortexov vo vírových trubiciach a pod.) .

- Interakcie hmoty sú výsledkom neustálej aktívnej výmeny energie, jej interaktívnym tokom z vyššej na nižšiu energetickú hladinu, pri súčasnom štiepení na chirálne zložky, ktoré si vytvárajú samostatné kompenzačné cesty.

-Spôsoby interakcie hmoty sa aktívne prejavujú na všetkých jej úrovniach a smer kompenzácie energie sa rôzne mení v závislosti od stavu samotnej hmoty a stavu jej okolia.

- Až do stavu rozpadu chirálnej väzby sa obe chirálne zložky môžu vzájomne prelínať cez nulový bod väzby. Má to dôležitý význam pre vysvetlenie elektromagnetických javov, stavov tepla a teploty, supravodivosti a supratekutosti. Stav, keď sú chirálne zložky v nerovnováhe vplyvom vonkajších podnetov sa dá nazvať chirálnou deformáciou. Vyvoláva určité silové pnutie a porušenie symetrie energetického pozadia (napr. nabitie kondenzátora).

- Fázové premeny hmoty sú sprevádzané možnosťou oddeliť deformovanú chirálnu väzbu v okamihu tohto napruženia a získať tak energetický zisk v jednom bode priestoru a vyrovnat' ho v inom, oddelenom priestore. Na tomto princípe pracujú aj tepelné čerpadlá. Vďaka reálnej tepelnej vodivosti a silám medzimolekulárnej väzby, sa tento proces darí pomerne jednoducho realizovať.

- Analógiou tohoto procesu je indukčná výroba elektrickej energie. Preto je možné predpovedať vývoj generátorov elektrickej energie, ktoré zvládnu proces prerušenia chirálnej väzby v požadovanom okamihu chirálnej deformácie napriek neuveriteľnej kompenzačnej rýchlosti prírody (300 000 m/sec.) a „nadzisk“ použijú na vlastný pohon. Vyrovnanie energetickej bilancie prebehne na úrovni inej fázy energie (vyvolá napr. intenzívne ochladzovanie okolia generátora využiteľné na priemyselné, alebo potravinárske účely).

- Tak, ako hmota aj energia prechádza od svojej elementárnej podoby (gyroskopická väzba vortexov), až k energii gravitačného pôsobenia (difúzne vyrovnávanie energetickej hustoty sfér) cez rôzne fázové premeny, preto, nemožno jednotlivé druhy energie svojvoľne miešať. Jedna forma energie prechádza do druhej rôznymi spôsobmi (napr. indukciou, štiepením, rozpadom chirálnej väzby, transformáciou, difúziou a podobne). Preto poznáme väzbovú, tepelnú, elektrickú, potenciálnu, gravitačnú, odstredivú a mnohé ďalšie druhy energií v rôznych fázových podobách elementárnej chirálnej energie.

- Celá kapitola elektrotechniky (mimo elektrostatiky, ktorá je iba jej špecifickým oddielom) je založená na javoch spojených s dôsledným oddelením chirálnych zložiek elementárnej

energie do samostatného elektrického a magnetického toku. Mimo javu supravodivosti sa tento jav vyznačuje minimálne tretinovým podielom vzniku inej formy energie (tepla) fázovou premenou - štiepením a väzbou do tepelných chirál. Tento predpoklad vylučuje existenciu univerzálneho nositeľa elektrickej energie (elektrón) a vracia sa k pôvodným princípom Maxwellovej elektrodynamiky.

- Optika sa vracia k pôvodným jednoduchým teóriám založeným na šírení svetla vo vlnonosnom prostredí.
- Dualitu vlna-častica posúva chirálna teória do opačnej polohy. Vlnový soliton môže mať za určitých energetických a rýchlostných podmienok vlastnosti bodového elementu, ktorý je schopný pri interakciách s prekážkou vyvolávať časticové prejavy. Logicky z toho vyplýva, že nemôže mať táto kvázi častica, žiadnu mimoriadnu stabilitu, čo plne zodpovedá pozorovaniam.

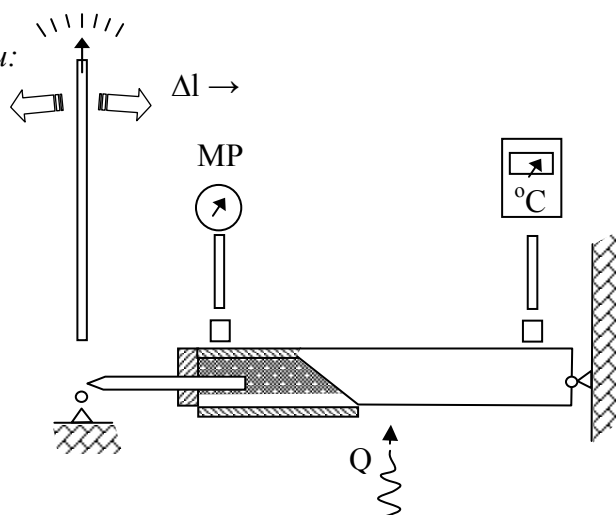
Toto sú len niektoré predpovede z pomerne širokého rámca, ktoré chirálna teória predpokladá a predkladá k posúdeniu. Ak sa len časť z nich preukáže ako pravdivá, možno to považovať vzhľadom na reálne podmienky autora k profesionálnej vedeckej práci ako obrovský úspech.

Prečo sa domnievate, že tie vaše pokusy z ohrevom a chladením vody sú dôkazom chirálnej teórie?

K termodynamickým anomáliám sa súčasná fyzika správa viac než macošsky a niekedy sa tvári, že niektoré javy ani neexistujú. Preto sa mnohé javy, predovšetkým spojené s ovplyvňovaním hustoty energie v kvapalinách, dostávajú na okraj pozornosti, alebo keď autori anomálnych strojov priveľmi vystrkujú rožky, potom nastúpi teoretická ekvilibratika oponentov v takomto kontexte, že bežná verejnosť nemá šancu do toho nijak vstúpiť a celý problém zapadá do katakomb tajného chrámu vedy. Aj keď teórii chiralít nerobí problém vysvetliť nasledovný jav ovplyvňovaním hustoty energie pri chirálnej deformácii:

„Experiment

Špecifikácia experimentu:

Do hydraulického valca naplneného kvapalinou a odvzdušneného je vtlačaná piestnica napr. pákou 50:1 (dej 1→2). Po stlačení napr. na 10 Mpa sa kvapalina ohrieva izobaricky (2→3) kontrolovaním tlaku, teploty a vratného pohybu páky. Spôsob ohrevu môže byť akýkoľvek (plášťom, vnútornou vyhrievacou špirálou, magnetokaloricky – práškom magnetického materiálu a pod.). Po rovnotlakom ohriatí napr. o 0,2°C (2→3) sa pákou tlak adiabaticky uvoľní (3→4) a kvapalina sa nechá vychladnúť (4→1). Tým je ukončený tzv. tepelný Braytonov cyklus. Počas cyklu sa kontrolujú objemové zmeny kvapaliny napr. prepočtom z počtu výkyvov páky, kontrolujú sa aj tlaky a teploty. Vhodnou kvapalinou do valca sú látky s vyššou rozťažnosťou ako sú benzín, petrolej alebo pentán.

Meranie si nevyžaduje prílišnú presnosť, napriek tomu je náročné na citlivosť ovládania páky. Tesnenie piestnice doporučem ošetriť kvalitným technickým lubrikantom kvôli násobnému zníženiu strát trením, aj keď sa trenie piestnice v idealizácii výsledku neuvažuje a pri praktických aplikáciách bude toto eliminované beztesniacim frekvenčným systémom.

Predsa tento jav, ktorý dáva minimálne 8-násobne vyššiu účinnosť, ako predpokladajú oficiálne teórie, je pre bežných ľudí mimo rámec ich praktických skúseností, preto autor volil niečo také, čo je možné si doma overiť a napríklad horeuvedený pokus popísaný Ing.

Kaliským pre podporu chirálnej teórie s poľutovaním neuviedol.

Ale vodu, lieh, mrazničku, mikrovlnku, teplomer a hodinky má doma každý. Jednoduché pokusy, ktoré umožňujú pozorovať, ako môžeme úplne rozladiť kalorimetrické rovnice, „rozhojdať“ trebárs časovú krivku ohrevu vody podrobenej striedavo ohrevu a prudkému ochladeniu, to už ukazuje na niečo hmatateľné. Klasická teória tieto javy vysvetľuje nejednoznačne a celý problém zámerne zjednodušuje. Dá sa však akceptovať, že pre dôkaz chirálnej teórie to nestačí a preto budú postupne predkladané jednoznačnejšie dôkazy.

Podmienkou však je, aby sa hodnotitelia dokázali na javy dívať chirálne a to bude veľmi náročná cesta, ktorá potrebuje aspoň ústretový krôčik z druhej strany... Inak celé snaženie nemá význam.